

A bátor szamar / Der tapfere Esel	3
A nyulak és a juhok / Die Hasen und die Schafe	4
Hogyan rejtőzz el a tolvajok elől? / Wie man sich vor Dieben verstecken sollte	5
A király bátorsága / Die Kühnheit des Königs	6
Az íjász / Der Bogenschütze	7
A medve és a szúnyog / Der Bär und die Mücke	8
A kristálygömb / Die Kristallkugel	9
Az elvarázsolt malom / Die verzauberte Mühle	10
A bátor hegedűművész / Der tapfere Geiger	11
A libák, akik legyőzték a barbár gallokat / Die Gänse, die die barbarischen Gallier besiegten	12
A bátor rabszolga és az oroszán / Der tapfere Sklave und der Löwe	13
A megrémült palacsinta / Der erschrockene Pfannkuchen	14
A bátor kecske / Die tapfere Ziege	15
A kígyóhercegnő / Die Schlangenprinzessin	16
A paraszt és a szerelmes oroszán / Der Bauer und der verliebte Löwe	17
Két samuráj és a szolgáló / Die beiden Samurai und der Diener	18
Az elefánt és a kos / Der Elefant und der Widder	19
A bátor tűzoltó kutya / Der tapfere Feuerwehrhund	20
Az oroszán és a juh / Der Löwe und das Schaf	21
A kiscsikó / Das Fohlen	22
A nagy Isszumbosi / Der große Issunboschi	23
A brémai muzsikások / Die Bremer Stadtmusikanten	24
A medve és a tolvaj / Der Bär und der Dieb	25
A hálátlan oroszán / Der undankbare Löwe	26
A zsákvarró tű / Die Packnadel	27
A galamb és a róka / Die Taube und der Fuchs	28
A király és a bátor alattvaló / Der König und der mutige Untertan	29
A hála / Die Dankbarkeit	30
A lila sakál / Der lila Schakal	31
A tigris és a bátor nyúl / Der Tiger und der tapfere Hase	32

© Roland Kiadó

Keresse a Roland Kiadót a Facebookon is!

facebook.com/Rolandkiado

e-mail: office@roland-toys.eu

www.roland-toys.eu

A magyar nyelvű kiadás tekintetében minden jog fenntartva a Roland Kiadó részére.
Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás a Roland Kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához kötött.

ISBN 978-615-6196-27-9

Kiadás vezető: Lengyel Orsolya

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezetője

Nyomdai munkák: Generál Nyomda Kft., Szeged

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember, aki-nek nem volt a világon semmije, csak egy szamara. Ez a szegény ember egy kis pénzt szeretett volna keresni, ezért elvitte a szamarat a király udvarába. Kérte, hogy maga a király fogadja őt, mert valami értékeset hozott magával. A kíváncsi király fogadta is.

— Felséges királyom, elhoztam neked ezt a bátor szamarat, aki várakat hódított meg, és akitől retteg az ellenség. El szeretném adni, és úgy gondoltam, hogy először neked ajánlom fel.

— Nagyon jól tetted. Én jó árat fogok érte fizetni neked – válaszolta a király.

Az ember, aki immár gazdag lett, sietve távozott a király udvarából. A szamár pedig királyi módon volt gondozva. Válogatott finomságokat kapott, és a királyi karámban lakott, így nemsokára szép nagyra hizott.

Történt egyszer, hogy a királyi várat megtámadta az ellenség. A király parancsba adta, hogy eresszék ki a szamarat, mert az majd megmenti őket. Amikor kitárták a karám ajtaját, a hirtelen jött szabadságnak örvendő szamár rohanni kezdett a támadók felé, és hangos üvöltésével elkergette őket.

Ez akkora hőstett volt, hogy még a tengerentúlra is eljutott a szamár híre, hogy nála bizony bátrabb állat nem létezik kerek e világon.

Der tapfere Esel

Es war einmal ein armer Mann, der nichts auf der Welt besaß, nur einen Esel. Dieser arme Mann wollte etwas Geld verdienen, deshalb brachte er seinen Esel zum Hof des Königs. Er bat um persönlichen Empfang durch den König, weil er ihm etwas Wertvolles mitgebracht hatte. Der neugierige König empfing ihn.

„Mein lieber König, ich habe dir diesen tapferen Esel mitgebracht, der schon viele Burgen erobert hat und vom Feind gefürchtet wird. Ich möchte ihn verkaufen und dachte, ich würde ihn zuerst dir anbieten.“

„Du hast richtig gehandelt. Ich werde dir einen guten Preis dafür bezahlen“, antwortete der König.

Der Mann, der nun reich wurde, verließ eilig den Hof des Königs. Der Esel wurde königlich gepflegt. Er bekam ausgewählte Delikatessen und lebte in einem königlichen Pferch, folglich wurde er bald ziemlich dick.

Es geschah einmal, dass die königliche Burg vom Feind angegriffen wurde. Der König erteilte den Befehl, den Esel freizulassen, weil dieser sie retten würde.

Als die Tür des Pferchs aufgemacht wurde, rannte der Esel, über die plötzlich erschienene Freiheit erfreut, auf die Angreifer los und vertrieb sie mit seinem lauten Gebrüll.

Das war eine so große Heldentat, dass sich der Esel sogar in Übersee den Ruf erworben hat, es gäbe kein mutigeres Tier in der Welt.

Történt egyszer, hogy a nyulak nagy tanácskozást tartottak. Nagyon szomorúak voltak, mert tudták, hogy mindenki őket tartja a legfélősebb állatnak a világban.

— Nem hinném, hogy létezik olyan állat, legyen az bármilyen kicsi is, aki megrémülne tőlünk – mondta szomorúan a nyulak vezére.

— Igen, ez sajnos így van. Mi vagyunk az erdő szégyene – helyeselték a többiek.

— Testvéreim! Azt javaslom, vessünk véget az életünknek a vízben, hogy egyszer s mindenkorra megszabaduljunk ettől a szégyentől – mondta egy hang.

A többiek helyeselték, így az összes nyúl nagy sebességgel a tó felé vette az irányt.

A tó partján néhány juh lefelé, és a szomját oltotta a tó vízében. Amint meglátták a feléjük rohanó nyulakat, megijedtek, és azonnal szétszéledtek. A kutyák ugatva eredtek utánuk. A pásztorok is látták, hogy a nyáj elment, rögvést a nyomukba eredtek maguk is, hiszen őrizniük kellett a juhokat.

Ekkor a nyulak csodálkozva megtorpantak. Soha életükben nem láttak még ennyi élőlényt menekülni előlük. Nagyon megörültek, hogy lám, együtt mégiscsak tudnak félelmetesnek tűnni.

Többé eszükbe sem jutott életüket a vízben végezni, hiszen megtanulták, hogy egységben az erő, és összefogással bármit el tudnak érni, akár még ijesztővé is tudnak együtt válni.

Die Hasen und die Schafe

Es geschah einmal, dass die Hasen großen Rat hielten. Sie waren sehr traurig, da sie wussten, dass man sie für die ängstlichsten Tiere in der Welt hielt.

„Ich glaube nicht, dass es irgendein Tier gibt, sei es auch ganz winzig, das sich vor uns fürchten würde“, sagte der Führer der Hasen. „Ja, das stimmt leider. Wir sind die Schande des Waldes“, stimmten die anderen zu. „Brüder und Schwestern! Ich schlage vor, unserem Leben im Wasser ein Ende zu setzen, um diese Schande ein für alle Mal loszuwerden“, sagte eine Stimme.

Die anderen waren einverstanden, also eilten sie alle zum See. Einige Schafe weideten am Seeufer und stillten ihren Durst mit dem Wasser des Sees. Sobald sie die Hasen auf sich zueilen sahen, erschrakten sie und sie liefen sofort auseinander. Die Hunde liefen bellend hinter ihnen her. Auch die Hirten sahen die Herde weggehen und folgten ihr sofort, da sie die Schafe hüten mussten.

Da stutzten die Hasen erstaunt. Sie sahen noch nie so viele Lebewesen vor ihnen fliehen. Sie waren sehr erfreut darüber, dass sie zusammen doch furchterregend scheinen.

Sie dachten nie wieder daran, ihrem Leben im Wasser ein Ende zu setzen, sie haben nämlich erfahren, in der Einheit liegt Stärke und durch Zusammenhalt können sie vieles erreichen, sogar furchterregend können sie wirken.

LIBRIS books **Hogyan rejtőzz el a tolvajok elől?**

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember, aki valóban annyira szegény volt, mint a templom egere. Ez a szegény ember egyik este zajt hallott a kapu felől. Kilesett az ablakon, hát látja ám, hogy fura alakok settenkednek az udvarán. Hamar rájött, hogy tolvajok lepték el az udvarát. Annyira megijedt, hogy ijedtségében bebújt egy ládába, amely a szoba sarkában állt.

Eközben a tolvajok bejutottak a házba, felforgattak ott mindent, de semmi értékeset nem találtak. Zsákokkal jöttek, mert azt hitték, hogy nagy zsákmányra tesznek szert. De csalódniuk kellett, mert a házban olyan szegénység volt, hogy egyszerűen nem volt mit ellopni.

Azonban üres kézzel mégse akartak elmenni, így tovább kutakodtak. Végül rátaláltak a ládára, amelyben a szegény ember volt elrejtőzve. Kinyitották, és nagy volt a meglepetésük, amikor ott találták a szegény embert, aki remegett a félelemtől.

— Mit keresel a ládában? – kérdezte az egyik tolvaj meglepetten.

A szegény ember ijedten, lehajtott fejjel, mintha szégyenkezne, így felelt:

— Amint látjátok, a házamban nincs semmi értékes holmi. Ezért annyira szégyelltem magam, hogy bebújtam a ládába.

A tolvajok ezen jót kacagtak, és többé nem zaklatták ezt a gyáva, de humoros szegény embert.

Wie man sich vor Dieben verstecken sollte

Es war einmal ein Mann, der so arm wie eine Kirchenmaus war. Dieser Mann hörte eines Abends ein Geräusch vom Tor her. Durchs Fenster spähend, sah er seltsame Gestalten in seinem Hof schleichen. Es wurde ihm bald klar, dass Diebe in seinem Hof waren. Er bekam einen solchen Schrecken, dass er sich in einer Truhe in der Ecke des Zimmers versteckte.

Währenddessen kamen die Diebe ins Haus, wühlten alles herum, fanden aber nichts Wertvolles. Sie hatten viele Säcke dabei, weil sie dachten, sie würden zu großer Beute kommen. Doch sie mussten eine Enttäuschung erleben, denn die Armut im Haus war so groß, dass es einfach nichts zu stehlen gab. Sie wollten jedoch nicht mit leeren Händen weggehen, also suchten sie weiter. Schließlich fanden sie die Truhe, in der sich der arme Mann versteckt hatte. Sie machten sie auf und überrascht sahen sie den Mann, der vor Angst zitterte.

„Was machst du denn in dieser Truhe?“, fragte einer der Diebe. Der Mann antwortete ängstlich, mit gesenktem Kopf, als ob er sich schämte: „Wie ihr selber sehen könnt, gibt es nichts Wertvolles in meinem Haus. Deshalb habe ich mich so sehr geschämt, dass ich mich in der Truhe versteckt habe.“

Die Diebe brachen in Lachen aus und belästigten diesen feigen, aber humorvollen Mann nie wieder.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Ez a király két dologról is híres volt: egyrészt a bátorságáról, másrészt az ügyes lándzsahajításáról. Olyan ügyesen és olyan messzire el tudta hajítani a lándzsáját, mint senki más az egész világon.

Egy szép napon ez a király vadászni indult a folyóparti erdőbe, és magával vitte kislányát, Kamillát is. De váratlanul ellenség támadt rájuk. A bátor király egyedül is kész volt szembeszállni velük, csak előbb a kislányát mindenképpen biztonságban szeretne volna tudni.

Fogta a lándzsáját, óvatosan rákötözte a leánykáját, majd teljes erejével elhajította azt. Repült a lándzsa a kislánnyal

együtt, és meg sem állt a folyó túlsó partjáig.

Amint a kislányát biztonságban tudta, azonnal szembefordult az ellenséggel, és bátran odakiáltotta nekik:

— Gyertek csak, gyertek! Én bizony lándzsa nélkül, pusztá kézzel is elbírok bárkivel! Támadjon csak rám nyugodtan az, akinek nem drága az élete!

Az ellenség, miután látta a király erejét és vakmerő bátorságát, úgy döntött, hogy jobb lesz, ha inkább megfutamodik.

Így menekült meg a bátor király a leányával együtt.

Die Kühnheit des Königs

Es war einmal ein König, der für zwei Sachen berühmt war: für seine Kühnheit und seinen geschickten Speerwurf. Er konnte den Speer so geschickt und so weit werfen wie niemand sonst auf der Welt.

Eines Tages ging dieser König auf Jagd in den Wald am Fluss und nahm auch seine kleine Tochter Kamilla mit. Aber unerwartet wurden sie von Feind angefallen. Der kühne König war bereit, sie allein zu bekämpfen, aber er wollte zuerst seine Tochter in Sicherheit wissen.

Er nahm seinen Speer, band seine Tochter sorgfältig daran fest und warf ihn dann mit voller Kraft weg. Der Speer mit dem kleinen Mädchen flog über das Wasser und blieb am anderen Flussufer stehen.

Sobald er seine Tochter in Sicherheit wusste, wandte er sich sofort zu seinen Feinden hin und er rief ihnen tapfer zu: „Kommt, greift an! Ich kann mit jedem von euch auch ohne Speer, mit bloßen Händen fertig werden. Wem das Leben nicht teuer ist, der soll den Kampf mit mir beginnen!“

Als der Feind die Kraft und den Wagemut des Königs sah, beschloss er, lieber davonzulaufen.

So rettete sich der kühne König zusammen mit seiner Tochter.

